

De langverwachte terugkeer

De langverwachte terugkeer

Lennie Kenis

2021

Beefcake Publishing

Dit boek is opgedragen aan al mijn klasgenootjes van klas 4A in 1986
en aan één klasgenootje heel in het bijzonder.

ER GAAT GEEN MOMENT VOORBIJ
DAT IK JE NIET BIJ ME DRAAG
IK HEB JE ALTIJD IN GEDACHTEN
NOG EEN BEETJE MEER VANDAAG

- 'SMOOJ

Deel 1

Het einde en het begin

Ik voel niets meer. Ik hoor mensen roepen. Ik hoor de zware vrachtwagen boven me dreunen. Het doet geen pijn. Alles is zwart. Ik weet dat ik op mijn rug lig... mijn gezicht naar boven gericht. Ook al voel ik mijn lichaam niet: ik weet het gewoon. Ik doe mijn ogen langzaam open, toch heb ik niet het gevoel dat ik mijn oogleden beweeg. Ik kijk voor me... recht in een mooie gloed van paarsblauw licht. De geluiden die ik hoor, komen niet overeen met wat ik zie. Ik zie geen straat of kruispunt. Ik zie ook niet de helderblauwe lucht die ik op deze mooie ochtend verwacht te zien wanneer ik op mijn rug zou liggen en naar boven zou kijken. Ik zie alleen deze wonderlijke paarsachtige kleuren... die mij intrigeren... Ik wil ze volgen. Ze lijken tegen me te spreken. Ze vormen slierten die van me wegdrijven, vol sterretjes. Ze willen dat ik me laat gaan, dus drijf ik mee. Hoger en hoger. Ik kijk niet meer achterom. Ik weet dat ik niet mag kijken want ik kan toch niet terug. Mijn lichaam is stuk. Mijn hoofd is stuk. Ik mag niet omkijken.

“Neeeee,” hoor ik schreeuwen. “Neeeee.” Het is de stem van mijn zus, zo luid en zo schel heb ik haar nog nooit horen roepen. Mijn instinct neemt het over: opeens draai ik toch mijn hoofd naar de plaats van het ongeluk. Ik zie Elisabeth staan. Haar fiets ligt naast haar op de grond, alsof die ook geschrokken is van het onverwachte geluid dat ze voortbrengt en *boenk* om is gevallen.

Mijn grote zus wordt omhelsd door een vrouw die ik niet ken. Haar hoofd rust tegen de rechterschouder van de vrouw, die haar krampachtig tegen zich aandrukt in een poging Elisabeth te beschermen tegen de gruwelen van het leven. Het kan niet baten. Het leven heeft mijn 14-jarige zus getroffen in haar hart en het zal de rest van haar leven kosten voor dat hart geheeld is. Maar dat dringt op dit moment niet tot haar door. Elisabeth wroet haar hoofd uit de strakke omarming om te kijken... Ik weet waar haar blik naartoe gaat. Het kruispunt over en dan de straat omhoog, waar de vrachtwagen gestopt is. Ze wil nog eens verifiëren met haar eigen ogen of het waar is wat er net gebeurd lijkt te zijn.

Ik kijk weer voor me, in het paarsblauwe licht. Laat ik me meedrijven of blijf ik hier wachten tot Elisabeth bij onze ouders is? Wat moet ik doen? Ben ik hier alleen?

Ik wil het uitroepen: “Ben ik hier alleen?”, maar waar is mijn stem als mijn lichaam daarbeneden op de straat ligt? Ga ik terug? Nee, ik kan niet. Ik ben stuk. Ik ben dood. Er is geen weg terug. Het geschreeuw en gehuil blijft mijn aandacht trekken. Ik hoor nu ook de sirene van een ambulance. *Zou ik in de ambulance mee mogen rijden?* vraag ik me af. Mijn hart maakt een sprongetje van opwinding, hoewel het daarbeneden doodstil in mijn lichaam zit. Mijn hart klopt niet meer en toch voel ik het pijn doen, alsof ik verscheurd word. Blijven of meegaan? Mijn nieuwsgierigheid zegt: ik wil meerijden in de ambulance. Dan wordt vandaag toch nog een leuke dag.

Mijn blik draait weg: van recht onder me, kijk ik nu recht omhoog. In de verte staat een figuur, die me zegt: “Kom maar. Ik wacht hier op jou. Ik zal voor je zorgen.” Als vanzelf beweeg ik me naar hem toe. Hij draagt een kleed zoals Jezus in mijn catecheseschrift. Hij heeft lang haar, is licht en doorschijnend. Intrigerend. Ik ben niet bang van hem. Ik ben eerder nieuwsgierig. Hij is nog een heel eind van me verwijderd en voor zover ik kan zien, lijkt hij wel lief. Maar dat lijken ze allemaal, nietwaar? Ik heb geleerd niet met vreemde mensen mee te gaan...

Wat moet ik doen? Beneden is het chaos, hierboven is het vredig. Als ik nog ietsje hoger drijf, voel ik me steeds verder weg van het tafereel op het kruispunt... Wat voelt alsof ik die arme mensen aan hun lot overlaat. Mijn zus. De vrouw die haar troost. De ambulanciers. De chauffeurs, die hun wagen aan de kant hebben gezet en nu toesnellen om hulp te bieden. Het hele kruispunt staat in rep en roer en ik hang hier zo rustig en vredig te kijken terwijl ik overweeg mee te gaan met een vreemde man (niet alleen vreemd van ‘ik ken hem niet’ maar ook vreemd als: ‘iemand zoals Jezus in mijn dorp?’). Dat voelt eigenlijk toch niet zo goed aan. Dus ik zak weer wat naar beneden.

De man steekt zijn hand uit. Hij wil dat ik kom, maar ik roep naar hem: “Nee, ik wacht hier op mijn mama en papa. Zij willen niet dat ik zomaar wegga. Ik ben een kind. Ik hoor bij hen. Ik hoor thuis.”

Mijn eigen woorden versterken mijn gevoel. Nu weet ik zeker dat ik niet weg mag gaan. Het zou mijn ouders’ hart breken. Ik hoor hier. Vastberaden draai ik me weer om en kijk naar de scène beneden. Ik

neem het totaalbeeld in me op: de straten van mijn dorp – wat verderop wandelen kinderen de schoolpoort binnen, de rij bij de bakker reikt, zoals elke dinsdagmorgen, tot op het gemeenteplein, het verkeer komt opnieuw op gang. Tegelijkertijd zie ik de kleinste details recht onder me op het kruispunt: mijn fiets op het fietspad, het voorste wiel verwrongen, het lijkt bijna een accordeon. Net als ik, heeft die zijn laatste adem geslaakt: naar de schroothoop ermee. Ik laat mijn ogen centimeter per centimeter naar opzij glijden. Vijftig meter verder. Ik... of beter mijn lichaam, waar ik vreemd genoeg tot nu toe het minste aandacht aan heb besteed -het lijkt niet meer belangrijk, iets uit mijn verleden ligt onder een wit laken. Ik zie mijn paardenstaart met het oranje elastiekje dat mama er vanochtend, in de badkamer, in heeft gedaan. Mijn lichaam, op de draagberrie, onder het witte doek, wordt in de ambulance geschoven. Het verkeer gaat weer door. Een schoolbus, met mijn vriendinnetje erop, steekt het kruispunt over. Ze ziet in een flits mijn paardenstaart, maar ze beseft niet dat ik het ben.

Elisabeth bevindt zich niet meer midden op de dorpsstraat. Zij en haar fiets staan op de hoek van het kruispunt. Een ambulancier praat met haar. Ondertussen rijdt mijn lichaam weg met de andere ambulance en het leven lijkt gewoon door te gaan. Waar moet ik nu naartoe?

In mijn haast spring ik mee de schoolbus op. Als dit een Amerikaanse film was, zou je mij zien rennen achter de bus, een sprong zien maken en mezelf achteraan op de bumper zien vastklampen. Maar mijn realiteit is anders: nieuw en vreemd. Het loopt vlot zonder dat ik weet hoe ik het doe: ik bevind me plots op de bus en ik klamp me vast aan mijn vriendinnetje, Loes. Voor het eerst sinds ik het paarse licht zag, voel ik me veilig. Een gevoel van thuiskomen overvalt me, hoewel ik nooit eerder op deze bus zat. Ik klim tussen Loes en een ander meisje in, in het midden van hun zitplaats. Ik lijk niet veel plaats in te nemen. Ik herken Loes' boekentas aan haar voeten en ik herken haar schoenen, maar mijn voeten zijn nergens te vinden. Ik zit hier nochtans, tussen de twee meisjes gepropt, die mij niet opmerken.

De stemmen in de bus klinken luid en schel, vol paniek: de kinderen roepen tegen elkaar wat ze gezien hebben.

“Die fiets was kapot.”

“Een ambulance, dan leeft ze nog.”

“Nee, idioot, als het laken over het hoofd ligt dan is ze dood.”

“Herkende je die fiets?”

“Van wie was die fiets?”

Niemand weet hoe mijn fiets eruitziet. Vandaag mocht ik voor het eerst met de fiets naar school, samen met mijn grote zus. Gezeurd dat ik had: “Het wordt mooi weer en iedereen is al eens met de fiets mogen gaan. Later moet ik toch elke dag met de fiets rijden? Ik ben toch al groot genoeg om eens met zus mee te rijden...” Ik ben negen jaar en ik zit nog enkele weken in het vierde leerjaar. Na de zomervakantie, als de school weer enkele weken bezig is, word ik tien. Eindelijk tien. Een tiener, zoals mijn zus. Niemand in die bus heeft ooit eerder mijn fiets gezien.

De kinderen discussiëren nog steeds. Loes is stil. Ze is bleek, bleker dan ik haar ooit zag. Zelfs bleker dan in putje winter. De lente was niet zo schitterend, maar de laatste maand, in mei, heeft de zon wat meer geschenen. We hebben allemaal een gezonde, gebruikte kleur op ons gezicht. Mijn sproetjes zijn al een beetje te zien. Loes, aan de andere kant, ziet er nu lijkbleek uit. Bijna grappig: zij is lijkbleek terwijl ik het lijk ben. Of nee, toch niet zo heel grappig. Het is nog wat te snel om grapjes te maken. Ik hou mijn grapje dus maar voor mezelf en ik zeg niets tegen Loes over haar bleke gelaat. Ik weet, bij God, niet wat te zeggen om haar een beter gevoel te geven. Ik kan haar gedachten horen alsof ze ze uitspreekt, maar haar lippen bewegen niet. Er heerst chaos in haar hoofd.

“Ik was dat onder het witte laken,” zeg ik tegen haar. Maar ze hoort me niet. De kinderstemmen in de bus maken een gezellig kabaal. Een beetje zoals een rumoerige middagpauze in de eetzaal.

“Als het maar niemand is die we kennen,” zegt Loes tegen het meisje naast haar, alsof ik niet tussen hen zit.

“Dit zien is al verschrikkelijk genoeg. Ik heb zo’n vreemd gevoel,” vervolgt ze terwijl ze de boekentas aan haar voeten oppakt en op haar schoot zet. We zijn op het gemeenteplein aangekomen. Ik kijk uit het grote venster en merk de sfeer buiten de bus op: even opgewonden en geagiteerd als hierbinnen.

“Ik ga hier de hele dag aan denken, denk ik,” zucht Loes, terwijl ze onbewust haar schooltas omhelst en dicht tegen zich aantrekt om zichzelf een geborgen gevoel te geven. Loes moet bijna huilen en ik zeg

tegen haar: “Ik heb geen pijn, hoor. Ik ben hier. Ik ben bij je.” Mijn woorden lijken af te ketsen op haar oorschelp... Het dringt niet binnen: wat ik zeg heeft geen enkele impact op haar gedachten. Ze ziet steeds hetzelfde beeld voor haar ogen: mij op de draagberrie, met het witte laken over me heen, en de twee ambulanciers die me optillen. Keer op keer dat korte fragment. Opnieuw en opnieuw. Twee à drie seconden, meer niet. Ze zijn op haar netvlies gebrand.

“Het is Quincy!” hoor ik de kinderen achter de schoolpoort roepen. Loes verplaatst zich met een snelle stap de berg af. Het schoolplein ligt wat lager. Ik ben deze berg wel duizend keer afgerend, eerst met mijn lieveheersbeestjesboekentasje als kleuter en ondertussen ook al met een zware boekentas.

“Te zwaar,” zegt papa elke ochtend, wanneer ik vertrek en mijn boekentas met veel moeite op mijn schouders til.

Ik ga met Loes mee de berg af, maar ik hoef niet te stappen: ik merk dat ik zweef. We zijn kennelijk gehaast. Ik moet best kracht zetten om Loes bij te houden, ze wil dichterbij de kinderen op de speelplaats raken: die lijken meer te weten.

“Ik zag net een ongeluk op het kruispunt,” roept Loes nu redelijk luid tegen mijn klasgenootjes aan de andere kant van de schoolpoort. Sommigen hangen aan de hekken om hun stemgeluid net iets verder te doen reiken. Loes moet moeite doen om hen goed te verstaan. Ik niet. Ik hoor alles duidelijk. Ik sta nochtans vlak naast Loes.

Opeens bedenk ik me dat mijn boekentas nog op mijn fiets zit. *Ik ben hier op school geraakt... zonder mijn boekentas of mijn fiets. Ah ja. Ik ben dood. Ik moet niet eens naar school.*

“Het is Quincy,” roept een ander vriendinnetje. “Echt waar... Quincy!” “Nee,” zegt Loes gedecideerd, “dat kan niet,” terwijl ze in haar geheugen graaft. Ze kijkt opnieuw naar hetzelfde tafereel: de draagberrie met mijn krulletjes, die door het oranje elastiekje in bedwang worden gehouden. Ze beseft dat het waar kan zijn en daarom zegt ze nog luider als voordien: “Het kan niet! HET! KAN! NIET!”, om met haar stemgeluid de waarheid te overtreffen en weg te blazen. Ver weg. Naar een andere werkelijkheid, die hier niets beheerst.

“Lieve Loes,” zeg ik tegen haar. Mijn lippen zijn dicht bij haar linkeroor. “Lieve, lieve Loes. Ik ben het. Ik ben hier. En ik was ook daar,

onder dat witte laken op de draagberrie. Maar het is oké. Ik ben nog steeds hier.”

Loes hoort me niet.

Lucy in de lichtwereld – 1968

“Kalmte! Laten we beginnen.” Iedereen kijkt vol verwachting naar de lichtmeester. Hij staat onder de hoge koepel waar het licht van alle kanten op zijn gezicht valt. In deze minimalistische ruimte met enkel witte muren, witte plafonds en de hemelramen waarlangs de helderste lichtstralen naar binnen dansen, valt hij op door zijn violette gewaad, hetgeen waaraan je Saint Germain het best kan herkennen. Ik ook. Ik herken hem onmiddellijk, zelfs van ergens redelijk achteraan in de ruimte. Ik moet op mijn tippen gaan staan om te zien wat er vooraan allemaal gebeurt. Niet alleen de violette kleuren trekken mijn aandacht. Hij straalt een warme gloed uit, die ik meters rondom hem met mijn blote oog kan onderscheiden.

De lichtmeester kijkt gespannen naar ons: het bonte allegaartje voor hem. Oude en jonge zielen, sommigen in een gewaad, anderen in gewone kleren.

Na je dood kan je kiezen hoe je hier ‘aan de andere kant’ herkenbaar wil zijn. De meesten kiezen voor het uiterlijk uit hun laatste leven. Al hoeft dat niet: je kan ook opteren voor het uiterlijk van een vorige incarnatie, omdat je je daar meer verbonden mee voelt bijvoorbeeld. Dat heb ik gedaan. Ik sta hier tussen alle andere zielen in mijn gedaante als Lucy: een jonge, elegante vrouw uit de 19^e eeuw. Ondertussen ben ik al meer dan een decennium in de lichtwereld, sinds mijn laatste incarnatie toen ik Lucinda was: een forse, gezette non die een erg gesloten leven leidde. *Nog maar een decennium* kan je ook zeggen, want heel wat zielen rondom me zijn al eeuwen in de lichtsferen. Ik zie het aan hun klederdracht: ze dragen lange (en laat ons eerlijk zijn: saaie) gewaden.

Wie hier aanwezig is, is zorgvuldig uitgekozen om deze belangrijke vergadering bij te wonen. Ik ook, al weet ik niet goed waarom. Ik weet wel dat het een grote eer is om hier te mogen zijn... Ik ben dus maar gekomen, ook al heb ik geen idee wat er te gebeuren staat. Samen met de andere zielen wacht ik opgewonden af... Niemand, letterlijk niemand weet waarom we naar deze hoge sfeer zijn uitgenodigd. Dit is de

thuis van de lichtmeesters, de opgestegen meesters. Of met andere woorden: spiritueel hoogontwikkelde wezens, die ooit op Aarde hebben geleefd. Je kan hier trouwens niet eens zomaar komen. De trilling is hier zo hoog dat je een bescherming moet dragen. Ik heb zo'n bescherming aan. De meeste zielen dragen ze. Er zijn maar enkelen die zonder kunnen.

De kleurrijke lichtmeester heeft een bijzonder jeugdige verschijning voor zijn eeuwenoude aanwezigheid in dit universum. Hij kijkt onderzoekend de kamer rond. Zijn 'présence' is indrukwekkend. Hij heeft de absolute aandacht van iedereen. We zijn allemaal muistil. Het is zo stil dat ik zelfs mijn adem inhoud.

“De overgangperiode van de planeet Aarde komt steeds dichterbij. Maar nooit waren ze op Aarde zover verwijderd van zuiverheid en bewustwording.” De aanwezige zielen kijken verstomd, wat mij wel de indruk geeft dat ze begrijpen waarover de lichtmeester het heeft. *Ben ik de enige die niet goed weet waar dit over gaat? Zou mijn uitnodiging dan toch een vergissing geweest zijn?*

“Hoe kan dat nu?” spreekt een ziel in gewaad, redelijk vooraan. Ik kan over de schouders van de anderen zien dat hij lange haren heeft. Hij voelt zich duidelijk meer thuis in het bijzijn van de lichtmeester dan ik: hem zomaar aanspreken én voor deze grote groep dan nog wel. Ik zou door de grond zakken.

Saint Germain lijkt de tussenkomst niet erg te vinden. Hij luistert aandachtig terwijl de ziel vooraan verdergaat.

“De twee wereldoorlogen hebben voor zoveel lijden gezorgd: er is een massa aan karma opgeschoond. Liefde regeert op Aarde dankzij de flowerpowerbeweging.”

“Niet zo snel,” kapt Saint Germain hem af.

“De flowerpowerbeweging blijft te studentikoos en ondergronds. Hun nadruk ligt meer op de gevolgen van de oorlog in Vietnam dan op de boodschap van liefde.” Dan voegt hij eraan toe: “Ze wordt tevens niet eens serieus genomen,” alsof het een gedachte is, niet bedoeld voor ons om te horen. “We hebben grotere middelen nodig om de Aarde klaar te stomen voor het proces van verlichting.” Hij kijkt ons aan met een klein lachje om zijn lippen en buigt zich een beetje meer naar ons toe. Op een

grappig en samenzweerderig toontje zegt hij: “Daarom heb ik jullie hier samengebracht. Laat ons dit een ‘brainstormsessie’ noemen.”

Omdat iedereen via gedachten communiceert, overstijgt het geroezemoes al snel de gedachtestem van de voorzitter.

Ik heb niets zinnigs toe te voegen aan de discussie. Zolang ik niet weet waar het over gaat, hou ik me afzijdig. Ik praat tegen niemand en om bezig te lijken, gebruik ik dit moment om eens goed om me heen te kijken. De ruimte is groot en spatieus. De plafonds zijn zo hoog als de wolken reiken. Alles in deze grote kamer is wit. Vanzelfsprekend denk je dan dat het kil zou aanvoelen. En toch is dat niet zo: ik voel me geaccepteerd en welkom in deze warme sfeer. Zelfs al ben ik maar een simpele, kleine ziel tegenover de voorname zielen, die hier aanwezig zijn: ik herken lichtmeesters, aartsengelen, elohims (grote, krachtige, scheppende engelen), die allen hoog opgestegen wezens zijn en al heel lang aan het werk zijn om het Aardse karma uit te zuiveren. Verder zie ik ook enkele gidsen: zij maken dagelijks contact met mensen op Aarde. Ze zien er heel wijs uit en je kan ze herkennen omdat ze, buiten die onmetelijke intelligentie die hen zo buitengewoon maakt, ook nog iets menselijks hebben.

Tot mijn grote opluchting zie ik ook andere, heel gewone zielen, net als ik. Sommigen herken ik van in de tuinen. Ze werken in de heelkamers. Ik herken ook anderen, die ik al langer niet meer gezien heb omdat ze verder weg tewerkgesteld zijn. Ze werken in aparte groepen die zich bezighouden met het vinden van technieken om zielen uit een bepaalde wereldproblematiek beter te helen. Het is fijn om hen terug te zien. Sommigen herkennen mij en knikken opgewekt, tevreden om me nog eens te zien.

Maar wat doe ik hier eigenlijk? Ik sta hier maar rond te kijken, terwijl de meeste aanwezigen oplossingen aan het bedenken zijn.

Ik herken me in Edith, een vrouwelijke ziel in kledij uit de jaren '20. Ik lees in haar gedachten dat zij zich ook alleen maar de vraag stelt waarom zij hier uitgenodigd is. Ik ken haar. Zij werkt met kinderen. Ze zingt en danst en speelt spelletjes. Ze zorgt heel individueel voor pas overgekomen zieltjes. Ze geeft liefde en heling. Ze is helemaal niet bezig met de wereldproblematiek op Aarde.

Net als zij, werk ik ook met kinderen, maar dan met iets oudere jongelingen. Ik ben zelf gek op boeken. Daarom breng ik kinderen en jongeren, hier in de lichtwereld, de pracht van literatuur bij. Ik breng boeken tot bij hen, in de scholen en op de plekken waar zij zich vermaken. Ik organiseer ook uitjes naar de Hal der Wijsheid: de grote bibliotheek zeg maar, waar de archieven (alle levens van alle zielen en tevens al de wijsheid die zij door de eeuwen heen verzameld hebben) zijn ondergebracht en waar ook de kamers met de holografische schermen zich bevinden. Plus de duizenden boeken natuurlijk. Het is eerder een stad dan een bibliotheekgebouw, zo groot is het.

Hier, in deze minimalistische ruimte tussen al die zielen die telepathisch communiceren, is het quasi onmogelijk om mijn onzekerheid te verbergen: alles wat je denkt, ligt meteen in de groep.

“We hebben allemaal talenten,” spreekt Saint German over het geroezemoes heen. Ik schrik als hij mij recht in de ogen kijkt. “Iedereen heeft verworven kennis en connecties, daarom kan ieder van jullie de mensen op Aarde helpen.” Zijn zachte ogen, met een intrigerende blauwpaarse kleur, bewegen zich over de zielen in de kamer. Zijn blik rust even op mij en op Edith en op nog meer gewone zielen in de groep.

“Hou je dus niet in. Alle ideeën zijn welkom,” moedigt hij ons aan.

Een salvo van ideeën overstijgt het geroezemoes. Er zijn blijkbaar veel zielen met ideeën. Ik voel me dom want ik zoek nog steeds uit waarover het eigenlijk gaat.

“Meer ellende zou hen dieper in zichzelf helpen kijken,” oppert iemand met de gedachte aan nog meer oorlog, armoede en bloedvergieten.

“Meer sterrenzaden,” is een andere gedachte die het geroezemoes overstijgt.

“Waarom geen nieuwe Jezus?”

“Kalm alsjeblijft, een voor een.” De rust keert weder en de ogen van Saint Germain scannen tevreden de ruimte.

Djwal Khul komt nu ook de kamer binnen en gaat naast Saint Germain staan. Twee grote lichtmeesters langs elkaar: het doet de ernst van de situatie verder doordringen. Djwal Khul, ‘lichtmeester van de Tweede Straal van Verlichting, Liefde & Wijsheid’, heeft eveneens een zacht uiterlijk. Er ligt altijd een glimlach om zijn lippen.

Ik ben blij dat Djwal Khul hier is: hij heeft iets rustgevends. Ik voel me onmiddellijk meer op mijn gemak. Hij wordt de ‘leraar der leraren’ genoemd en is vooral gespecialiseerd in het versterken van het zelfbewustzijn. Het is misschien dan wel logisch dat hij hier aanwezig is, denk ik bij mezelf.

Ik weet dat Saint Germain de heerser is van de Nieuwe Tijd: hij doet heel veel voor de spirituele ontwikkeling van de bewoners van de Aarde. Hij neemt hier de leiding en ik geloof dat hij ook de leiding zal nemen over de Aarde tijdens het Watermantijdperk. Ik begin langzaam aan verbanden te leggen: als deze vergadering bijeengeroepen is om de mensen op Aarde meer zelfbewustzijn bij te brengen, zo heb ik het in ieder geval begrepen, dan is de aanwezigheid van Djwal Khul - ‘de lichtmeester van Verlichting’ - inderdaad zeer gepast.

De zaal wacht geladen af terwijl Djwal Khul en Saint Germain overleggen en waarschijnlijk een paar *plezanterietjes* uitwisselen. Hun lichaamstaal is ontspannen in vergelijking met de andere zielen in deze speciale vergaderzaal op een van de hoogste verdiepingen in de lichtwereld. Dit is hun habitat, hun thuis.

“Onze deadline is 2033,” valt Djwal Khul met de deur in huis. “Dan zou de overgang van de Aarde van de derde naar de vijfde dimensie voltooid moeten zijn. Als alles goed verloopt, natuurlijk. En daarom zijn wij hier samen.”

“Goed dat we dan nu al een spoedvergadering hebben,” grapt iemand vanop de voorste rij luisterende zielen in deze witte, majestueuze ruimte. “Als we niet te lang praten, zijn we zeker klaar in 2033, over 65 jaar!” Iedereen lacht. De sfeer is weer ontspannen. Ook Djwal Khul lacht mee. Zijn pretoogjes glinsteren achter zijn donkere Tibetaanse wimpers.

“De tijd gaat snel als je plezier maakt,” zegt hij met een glimlach. “Die 65 jaar zijn om voor we het weten.” Een stilte. Dan gaat de lichtmeester ernstig verder.

“De overgang van de Aarde naar de vijfde dimensie valt samen met het einde van een 26 000-jarige cyclus van de Aarde... 26 000 jáár,” benadrukt hij nogmaals. “Dan lijken die 65 jaar in ieder geval onbeduidend.” Hij laat een kort lachje ontsnappen. Dan draait hij zich naar zijn collega.

“Je hebt nog niet verteld over de drie golven?” vraagt hij aan Saint Germain, die naast hem zit.

Die schudt zijn hoofd. “Zover waren we nog niet gekomen.”

In tegenstelling tot de anderen in onze woonkamer, hou ik me stil en rustig. Ik observeer de ruimte, in de wetenschap dat ik toch niets kan veranderen aan de gang van zaken. Zover ben ik al. Dat ‘rustig blijven’ lukt voor een tijdje... tot het op mijn zenuwen begint te werken. Dan begint het in mij te borrelen. Ik wist niet eens dat dat mogelijk was: dat je boos kan zijn als je dood bent. Blijkbaar wel. Met ergernis bekijk ik de commotie. Als ik zeg ‘bekijk’, dan bedoel ik dat ik een zicht heb over alles wat er gebeurt en gezegd wordt. Ik overzie de hele ruimte, zowel de keuken als de woonkamer. Ik hoor alle gesprekken tegelijkertijd en toch kan ik alles compartimentaliseren en perfect volgen. Dat is niet wat me enerveert.

Waar ik me wel over opwind, is dat het hier ‘de zoete inval’ lijkt. Alle zitplaatsen zijn bezet. De huisdokter, de priester, mijn oma, mijn tante, mijn nonkel... Ik denk de hele tijd: *Ga toch allemaal naar huis. Laat mijn ouders met rust.* Het zou fijn zijn om gewoon met ons vieren in ons eigen huisje te zijn zodat we samen de gebeurtenissen van de afgelopen dag kunnen verwerken. Mama, papa, Elisabeth en ik... met de televisie gezellig op de achtergrond, om de momenten te vullen wanneer we geen woorden vinden.

Maar wat gebeurt er in de realiteit?

Tante Niek loopt Elisabeth te commanderen. Ze zijn op zoek naar foto’s van mij voor in de krant en voor op mijn doodsprentje.

Vreemd genoeg staat mijn papa de vaat te doen. *Oh ja, ik kan me niet inbeelden wat er belangrijker is dan de vaat doen... Bij mama zijn misschien?*

Helemaal bizar is dat mijn nonkel zichzelf heeft uitgeroepen tot telefonist van dienst.

Ik bekijk het vanop een afstand, puur om die reden dat er geen plaats is om me ertussen te wringen. *Niet dat ik veel plaats inneem, bedenk ik me, nu ik hier zonder mijn lichaam rondhang.*

Mama zit zachtjes te huilen in de zetel. Soms snikt ze en soms staart ze minutenlang voor zich uit. Er is altijd iemand bij haar om haar hand vast te houden... Er zit een soort opvolgsysteem *à l’improviste* in: als

de persoon langs mama opstaat om iets te doen (naar 't toilet gaan bijvoorbeeld) dan zit er onmiddellijk een vervanger om mama's hand over te nemen. Die persoon lijkt tevens, zonder instructies, te weten dat die zich ook over oma moet bekommeren. Iedereen is ongerust over hoe zij het nieuws van mijn dood zal verteren. Maar oma heeft al veel meegeemaakt. Ik denk niet dat het leven haar nog echt kan verrassen. Om mama en zus maak ik me meer zorgen.

Ik weet niet of ik moet lachen of huilen als ik de buurvrouw bezig zie: ze doet erg haar best om het de priester naar z'n zin te maken. Het is ook een beetje een eer om de priester over de vloer te krijgen. Daar niet van. Maar toch. Het irriteert me en het irriteert me van mezelf dat ik het me laat irriteren. De arme vrouw weet zich geen houding te geven en doet erg haar best om het *iedereen* naar z'n zin te maken. Ze zoekt ook afleiding om nauwgezet de olifant in de kamer te ontwijken: ze wil er niet aan denken dat ik dood ben. Ze wil zich geen beeld vormen van mij, met mijn hoofd onder het wiel van die vrachtwagen. Ze durft zich niet in te beelden hoe mijn ouders zich nu voelen, omdat ze weet dat ze niet meer kan stoppen met huilen als ze ook maar één traan toelaat.

Ik hou van al deze mensen. Waarom irriteren ze me dan zo? Ik dacht dat dood-zijn betekende: peis en vree. Volledig in contrast met de haatlijkheid die ik tentoonspreid. Ik ben dood gemener dan ik was tijdens mijn leven. Ik ben blij dat niemand me kan zien. Anders zou ik me schamen voor mezelf.

De huisdokter komt, om het uur schat ik, een kijkje nemen. De buurvrouw biedt hem telkens een kopje koffie aan. De arme man moet gek worden van zijn plas op te houden. Toch nog een glimlach om mijn lippen...

Als de avond eindelijk valt, wil ik dat het rustig wordt. Die kans is nihil, maar soit... Ik word er een beetje moedeloos van. Net zoals mama zich moedeloos voelt. Dat weet ik omdat ik voel wat zij voelt. Het is heel raar. Ik ben niet gewoon aanwezig... Ik zweef hier niet gewoon rond. Ik hoor óók de gedachten van iedereen. Alhoewel, 'horen' is niet het juiste woord: ik voel hun gedachten. Ik weet wat mensen denken. Ik lees, bijvoorbeeld, de gedachten van mijn mama. Wanneer ik naar haar kijk, voel ik haar pijn en de benauwdheid in haar borst. Ze kan haast geen adem krijgen. Ik sta achter de zetel, met zicht op de tv, die wel aanstaat

maar waar geen geluid uitkomt. Ik leg mijn hand op haar schouder en geef haar een kusje op haar linkerwang. Opeens begint ze te schreien. Hardop te schreien, zoals een baby. Het lijkt alsof ze het voelt als ik haar aanraak. Maar dan dringt iedereen zich om haar heen. Ik stijg op tot aan het plafond om niet vertrappeld te worden. Ik wil eigenlijk gewoon mama knuffelen, op haar schoot gaan zitten, mijn armen om haar nek gooien, haar parfum ruiken.

Maar hier van bovenaf gezien, vanaf het plafond, is het anders ook wel interessant. Ik heb hier immers nog nooit eerder gehangen. Ik wist niet hoe onze living eruitzag... vanaf hierboven. Alles lijkt kleiner.

Ik zie vanaf hier zowel wat er in de living als in de keuken gebeurt. Papa staat nog steeds af te wassen. Ik denk dat hij ondertussen propere kopjes uit de kast haalt. Hij wil gewoon met iets bezig zijn. Hij ziet mijn gezicht steeds voor zich en dan begint hij te schrobben op hetgeen hij in zijn handen heeft. Zijn tranen mengen zich met het afwaswater en ik denk dat het snot weldra ook naar beneden zal druppen. "Papa, stop!" roep ik boos naar hem. Ik storm op hem af en grijp zijn rechterarm. "Stop daar nu mee en ga bij mama zitten." Terwijl ik roep, glijdt er een schoteltje uit zijn handen. Op de grond. In stukken. In vier gelijke delen ligt het schoteltje... gebroken... op de kille keukenvloer. Het is de perfecte representatie van ons gezin. De vier gezinsleden, uit elkaar gerukt. Niet ver uit elkaar, maar net ver genoeg om geen contact te maken: precies wat ik hier in huis zie gebeuren.

Er verschijnt een jonge vrouw naast mij. Ik heb haar vandaag al eerder gezien, maar ik besepte niet dat zij niet echt was: ik bedoel geen levend mens was. Ik merk nu pas op dat ze een beetje doorschijnend is. Ze is knap. Ze lijkt zo'n negentien jaar oud te zijn. Ze heeft lange, donkere haren en er zit lipstick op haar lippen. "Kom met me mee naar boven," zegt ze met een stille, rustige stem. "Naar je slaapkamer."

Mijn papa is op de vloer gezakt. Met tussenpozen staart hij naar het gebroken schoteltje, afgewisseld met een grommend gehuil waarbij hij zijn gezicht in zijn grote handen verbergt. Ik zie de haartjes op zijn handen. Ik vind dat altijd zo grappig. Mama, Elisabeth of ik hebben geen haren op onze handen. Maar papa wel. Hij is onze beer. En blijkbaar huilt hij ook als een beer. Ik merk nu ook dat papa zijn schoenen nog

aan heeft. Normaal staan die aan de voordeur in het schoenenrekje en draagt hij in huis zijn oude, afgesleten, bruine pantoffels. Elisabeth en ik hebben hem laatst met kerst nieuwe pantoffels cadeau gedaan. Maar die zitten niet zo comfortabel zegt hij. Bijgevolg bewaart hij ze in de doos waarin ze kwamen, onder in de kleerkast, als noodoplossing voor wanneer zijn lievelingssloffes helemaal *in frut vaneen* gevallen zijn. Het feit dat hij, uitgerekend vandaag, zijn schoenen in huis draagt, heeft alleen maar te maken met al het vreemde volk in onze woonkamer. Van mama moet papa zich deftig aankleden als er bezoek is. Maar dit is geen gewoon bezoek. Ik ben dood! Ik wil zijn pantoffels zelf snel gaan halen, maar de jonge vrouwelijke geest naast mij legt haar hand op mijn arm. “Je kan niets dragen,” zegt ze me terwijl haar ogen diep in de mijnen kijken. Ze vertelt me eigenlijk: ‘Ben je vergeten dat je dood bent, of wat?’ Ik roep dan maar naar Elisabeth dat ze papa’s pantoffels moet gaan halen. Dat zou hem meer op zijn gemak doen voelen in zijn eigen huis. Maar natuurlijk hoort Elisabeth me niet. “Natuurlijk niet!” zegt de jonge vrouw ongeduldig terwijl ze me aankijkt alsof ik een uilskuiken ben. Maar dan met een lachje, hé. Ze is geen kwade geest. Ik voel dat ze hier is om me te helpen.

Ik merk nu dat mijn tante mijn zus Elisabeth niet alleen bezighoudt om de praktische zaken op te lossen: ze probeert haar gewoon bezig te houden. Niemand weet hoe om te gaan met Elisabeths verdriet. Mijn tante probeert Elisabeth daarom af te leiden en het verdriet uit te stellen tot mama en papa wat bij hun positieven zijn en er voor haar kunnen zijn. Ik weet dat Elisabeth mijn dood van zich afschuift. Ze bekijkt het hele gebeuren als een feestje, of iets dergelijks, dat ze moet organiseren. Ze maakt lijstjes: de namenlijst waar de doodsbrieven naartoe moeten, de lijst met liedjes en gedichtjes voor in de kerk, de lijst met mogelijke bloemen die ze mooi vindt om een krans van te maken, de lijst met mensen die op de hoogte gebracht moeten worden, de lijst van de dokter met medicatie voor mama en oma ingeval ze vannacht niet kunnen slapen of een inzinking moesten krijgen, de boodschappenlijst, de lijst van vriendinnen die ze moet opbellen om schoolnotities te vragen... en ze houdt ook een lijst bij van dingen die ze mij wil vertellen. Wanneer ze het wat rustiger heeft, veronderstel ik.

Of misschien gelooft ze toch nog steeds een beetje dat ik binnen enkele dagen wel terugkom...

Ik geef de jonge vrouw, die dus blijkbaar een geest is, een hand en op eens zijn we in mijn slaapkamer.

De rommel op mijn kamer, die normaal gezien alleen mama opmerkt, ligt uitdagend over de vloer verspreid. Ik had gisteren moeten opruimen. Mama riep naar mij vanuit de keuken: "Ruim je rommel op! Alle kleren van de vloer! Ik ga morgen stofzuigen en al wat in mijn weg ligt, gooi ik in de vuilzak." Mama is vandaag niet aan stofzuigen toegekomen. Terwijl ik uitnodigend mijn arm uitsteek om de jonge vrouw in mijn slaapkamer te verwelkomen, stijgt het schaamrood naar mijn wangen. Ik wil vliegensvlug beginnen opruimen, maar de jonge vrouw trekt mij naar mijn bed en vraagt me te gaan zitten. Ik voel niet dat ze mij aanraakt en toch trekt ze mij mee met haar energie. Ik moet er nog aan wennen. "Quintina, je kan hier niets doen. Jouw thuis is nu in de lichtwereld. Niet hier op Aarde. Je kan niet helpen en je wordt hier alleen ongelukkig van. Het is heel leuk in de andere wereld. Je gaat het daar echt naar je zin hebben. En na een tijdje kan je altijd nog eens terugkeren om op bezoek te komen, als je dat dan nog wilt."

"Na een tijdje?" vraag ik haar. "Hoelang is een tijdje?"

"Dat weten we niet op voorhand. Maar ik veronderstel in jouw geval niet zo lang."

"Dagen, weken, maanden, ...?" vraag ik ongeduldig.

"In de andere wereld bestaat tijd niet op die manier. Dus dat is moeilijk in te schatten."

"Ik kan niet weg. Mijn ouders hebben mij nodig. Mijn zus heeft me nog van alles te vertellen."

"Je kan niets meer voor hen doen. Ze denken dat je weg bent. Dat je naar de andere wereld bent. Zij willen dat jij gelukkig bent. Daarom moet je met me mee."

"Ik wil dat zij ook gelukkig zijn," zet ik een grote mond op tegen de jonge vrouw. Normaal ben ik heel beleefd. Ik weet niet waarom ik zo brutaal doe tegen iemand die ik eigenlijk niet ken. Een beetje verlegen, ga ik verder: "Ze hebben mij nodig om gelukkig te zijn. Ik hoor hier bij hen. Ik kan echt niet weg."

“Je mag nog enkele dagen blijven,” stelt de geest me gerust. “Je zal zelf merken dat je hier niets meer kan betekenen. Daar wel! In de andere wereld kan je veel meer voor hen doen. Trouwens, men verwacht jou in de andere wereld. Je hebt daar heel wat werk.” Ze zit voor mij op haar hurken en ze streelt over mijn handen. Dan staat ze op. Ze zet haar handen in haar heupen. Vanaf het bed lijkt ze me meer een schooljufvrouw. Maar haar stem klinkt nog steeds lief als ze zegt: “Op de dag van jouw begrafenis zal ik je komen opzoeken in de kerk. Daar kunnen we samen vertrekken naar de lichtwereld.” Ze bukt zich naar me toe en steekt mijn krullende haar liefdevol achter mijn oor. “Maar als je me eerder nodig hebt, Quintina-”

Ik onderbreek haar: “Zeg maar Quincy.”

“Oké. Als je me eerder nodig hebt, Quincy, of als je eerder weg wilt, dan ben ik er ook. Je moet gewoon even aan me denken en dan verschijn ik. Zal je dat niet vergeten?”

Ik beloof plechtig dat ik het niet zal vergeten. En opeens is ze weg. Ik zit alleen in mijn slaapkamer, tussen mijn spullen. Als ik echt weg moet gaan... Wat kan ik dan meenemen?

“Was dat een vraag?” zegt de jonge vrouw die opeens weer bij me staat. “Euh...” zeg ik stomverbaasd. “Was wat een vraag?”

“Wat je kan meenemen?”

“Heb ik dat gevraagd?” Ik kan me niet eens herinneren dat mijn lippen bewogen hebben.

“Je hebt het gedacht. Wij communiceren met onze gedachten. We praten telepathisch.” Ze lacht een beetje. Het moet vast grappig zijn om zo’n pasgestorven mens te begeleiden in het geest-zijn. “Je zal het snel onder de knie krijgen. Ik laat je opnieuw alleen. En trouwens... je kan niets meenemen.” Ze knipoogt en dan is ze weer weg.